

ČÍTAŤ SVOJ PRÍBEH

Zoznam prihlásených účastníkov na letný pobyt D3 – 2014

„Keď je koniec všetkým nádejam, je povinnosťou voliť smrť“. (Voltaire)
„Keď je koniec všetkým nádejam, Židia vynájdu nové“. (Elie Wiesel)

Človek je následkom príčin a na konci, ktorý chce dosiahnuť, niet žiadneho predurčenia: jeho pôvod, rast, nádeje a strachy, jeho lásky a presvedčenia, sú iba výsledkom „zoskupenia atómov a ani oheň, či heroizmus, ani intenzita myšlienok a pocitov neochráni individuálny život pred hrobom. Všetka práca vekov, všetko uctievanie, všetka inšpirácia sú určené k zániku v nezmernej smrti slnečnej sústavy... To všetko je bez akejkoľvek debaty tak jasné, že žiadna filozofia, ktorá by to popierala, nemôže obstáť“, píše mladý Bertrand Russel, významný predstaviteľ európskeho ateizmu a humanizmu 20. storočia vo svojej „Oslove slobodného človeka“ (r.1910). Zoči-voči zániku je však plný odhodlania a na ceste, ktorá vedie odnikiaľ nikam, ponúka na „zoskupenie atómov“ pomerne nečakanú cnosť: solidaritu tých, čo sú hercami tej istej tragédie: „sme pripravení povzbudiť, vyjadriť sympatiu, povedať slová, z ktorých žiari odvaha...“

Z odstupu niekoľkých desaťročí však starnúci Russel svoj postoj spochybňuje: „Písal som vášnivo a rázne, lebo som si naozaj myslel, že prinášam evanjelium. Teraz som voči tomu cynický, lebo nemám chuť ustáť tento test života... (o sebe): Človek, ktorý toto písal už nie je tým, čím je dnes: muž, ktorý bol ochotný radšej čeliť nepriateľskému univerzu, než aby stratil svoju víziu, sa stal mužom, ktorý radšej zalezie do najbližšej diery, aby unikol hrôze a majestátnosti noci“.

Sme bytosť s potrebou klásť otázky a vedomie zmyslu/príbehu, v ktorom zdanlivo nesúrodé epizódy začínajú do seba zapadať je našou primárnou motivačnou silou, je kyslíkom, vďaka ktorému ľudská duša dýcha. Pýtame sa, aj keď vieme, že mnohé otázky zostanú nezodpovedané. Otázky kladieme životu, ale rovnako život kladie otázky nám. Pochopiť občas znamená vystúpiť „out of the box“, pozrieť sa na situáciu netradične a z odstupu. Napríklad spôsobom, ktorý navrhuje zakladateľ logoterapie Viktor Frankl... Človek by sa podľa neho nemal pýtať, čo je zmyslom jeho života, ale zobrať vážne otázky, ktoré mu v danej chvíli kladie sám život. Nie čo my očakávame od života, ale čo život očakáva od nás je dôležité!

Podľa neho sa nemáme pýtať „Prečo je moje dieťa postihnuté?“, či „Prečo ma moja žena podviedla?“ prípadne „Prečo som tak ťažko ochorel?“, otázku kladie niekto iný: „Tvoje dieťa je postihnuté. Čo s tým urobíš?“, „Tvoja žena ťa podviedla. Ako na to budeš reagovať?“ Ide o akýsi koperníkovský obrat: zem/človek nie je stredom všehomíra, kladú sa mu otázky, ktoré si nemôže vyberať, ale odpovedá prevzatím zodpovednosti v konkrétnych situáciách.

Richard Müller vo svojej piesni – modlitbe „Kristove roky“ hovorí Bohu:

*Lebo len ty máš večný monopol
Vedieť celkom presne aký som bol
No prisahám ti vo veľkom klude
Iba ja viem aký budem!*

Sme možnosťou a otvoreným príbehom. Ešte nevieme (ani my a možno ani samotný Boh) ako to skončí: to je na tom krásne a zároveň mrazivé. Nad tým, ako ho píšeme a čítame, budeme spolu tráviť nasledujúce dni. Nech nám prinesú radosť, oddych a inšpiráciu!

Dúšan Jaura

„Člověk celý život spí a probouzí se jen tehdy, když vypráví příběhy.“ Výrok židovského mudrce 18. století – ctihodného rebe Nachmana z Braclavi, budiž milým i provokujícím pozváním k našemu společnému hledání na letošním D3 pobytě.

Již delší dobu se ve snaze o vystižení „ducha doby“ z různých perspektiv tu kriticky, tu zas obdivně hovoří o tom, že současný člověk („dítě postmoderny“, „člen generace X, Y, Z...“, atd.) vnímá vlastní život jako pestrobarevný soubor kontinuálních zážitků – jako sérii bez ladu a skladu, jako festival podnětů, jako nepřehledné tržiště více či méně důležitých stimulů, jako velký happening, při kterém jde o to se bavit a zažívat něco zajímavého. A o nic víc vlastně. Jednoduše řečeno – život je daleko spíš pestrobarevná mozaika, než smysluplný příběh.

Takovéto životní nastavení je jiné než pojetí života, které vystihovalo západního člověka ve starověku, středověku, ale například i po většinu minulého století. Generace našich prarodičů a rodičů zřejmě skutečně přistupovala k životu výrazně jinak: lidé chápali život jako určitý celek skládající se z událostí, které na sebe smysluplně navazují. Věci v životě byly vnímány z dlouhodobější perspektivy, někam to celé směřovalo, o něco celkově jaksí šlo. Existovalo jakési „nahore“ a „dole“, jakési objektivně dobré a objektivně zlé. V životě bylo možné tragicky zabloudit, protože jsme se plus mínus shodovali na tom, co znamená dobrý a žádoucí směr.

Takovýto životní rozvrh, nastavení, anebo lépe řečeno „naladění“ má potom několik zcela praktických dopadů:

- Je možné a je potřebné brát vážně důsledky svých rozhodnutí i událostí v životě. Příčina a následek fungují nejen vedě, ale i v každodenním životě a proto je na místě přemýšlet o tom, co dělám a co to přinese v budoucnu.
- S tím souvisí právě to, že je možné a je potřebné zabývat se nejen přítomností, ale i minulostí a budoucností. Nejde jen o to, abych se vyhnul nepříjemnosti prázdnoty, diskomfortu, nebo například bolesti. To náročné a namáhavé může mít svůj význam. Taková perspektiva se může stát klíčovou posilou k nesení výzev přítomnosti.
- Je-li život vnímán jako cosi smysluplného, co někam směřuje, nabízí se přirozeně otázka „kam“. Proto bylo zřejmě dříve snadnější vyhlížet v osobním životě určitý hlubší a podstatnější smysl, který přesahuje moje já a mé bezprostřední životní okolnosti. Při soustředěnějším pohledu se tak otevírají i otázky po příčině, anebo dokonce garantovi toho, že život může dávat smysl.
- Smysl života nemusí být omezen na to, co mě osobně baví, přitahuje, stimuluje, anebo naplňuje. Je možné a je potřebné odlišovat osobní (subjektivní) a celkový (objektivní) smysl života. Není zde jen to, co si já vybírám a utvářím, ale také to, co si vybírá a utváří mě. Zde se nám potom otevírá množství dalších klíčových témat jako je svoboda, povinnost, poslušnost, odpovědnost a poslání.

Není na místě nostalgicky vzpomínat na staré dobré časy a stavět je do protikladu ke zkažené současnosti (nebo dokonce lamentovat nad zkaženou mládeží, jakkoliv mnohdy zkažená je ☺). Na druhou stranu všelikde vidíme, že v právě popsaném napětí mezi dvěma přístupy k životu (jakkoliv je zde podáno záměrně zjednodušeně a přehnaně) je jistý podstatný rozdíl. Zdá se, že jsme někde na cestě (bez ohledu na věk) jaksí ztratili schopnost vnímat život jako příběh. Jakoby nám zbyly jen události a podněty a osobní výzvy, namísto smysluplného a strhujícího děje. Milujeme příběhy na papíře, nebo na plátně. Ale spíš jako únik od nepřiběhové a prázdne reality. Už dávno je nepropujeme se svým životem. Už dávno nás neprobouzí, ale spíš uspávají. Může a má se na tom něco změnit? Nebo jsme už definitivně vyrostli z velkých vyprávění.

Matěj Hájek

„Pán Bůh stvořil člověka, protože miluje příběhy.“ Další z chasidských výroků nám otevírá téma, které se stalo předmětem žhavé debaty mezi laiky i odborníky napříč různými humanitními obory už od poválečných let. Co se to děje s člověkem, když vytváří, čte a interpreтуje příběh? A co se to děje s jeho vlastním životem, když v něm je schopen číst a kráčet jako v příběhu? Příběhy s námi cosi důležitého dělají, ne náhodou byly celé kulturní celky mnohdy nesený nějakým velkým společným příběhem. Zdá, že příběhy dokážou víc než jen zaplnit volný čas, anebo pobavit. Hovoří se o tom, že příběhy mají „transformativní povahu“, že zmůžou měnit člověka a dokonce snad i okolnosti jeho života. Anebo ne?

Naše kultura je výrazně ovlivněna základním textem křesťanství – Biblií. S Biblií se dá nakládat všelijak a i v našem prostředí (v církvi, ale i za jejími hranicemi) s ní všelijak nakládáme. Při snaze věrně, anebo tendenčně Biblii vykládat se nám ovšem často ztrácí její zásadní a jaksi prvotní rozměr. A sice, že Bible sama je nositelkou velkého příběhu. Její narativní povaha je nesporná. A mnohdy je nám spíš na obtíž. Nechceme se nechat odzbrojit, chceme si udržet přirozený a bezpečný odstup. Málokdy najdeme soustředění a odvahu, abychom se nechali pozvat do onoho příběhu, abychom se nechali zaskočit, vystrašit, okouzlit, usvědčit, vyzvat, abychom znovu a možná poprvé opravdu žasli.

Když to neděláme, dáváme Biblii buď úplně bokem, anebo se stává nástrojem. A jako každý nástroj, tak i Bible může sloužit k dobrým, anebo zlým účelům. A právě účelovost v jejím používání je velikým a často neuvědomněným rizikem. Každý dobrý sluha se nepozorovaně a rád stane zlým pánem. V případě Bible je její účelovost nechvalně známá z historie i současnosti. Až příliš snadno k ní přistupujeme jako k šikovnému náradí, které slouží k vybroušení a upevnění našich moralismů, ideí, či přímo ideo-logií. Výsledkem potom bývá strnulost, tvrdost, „zmatení jazyků“ a nakonec konflikt. Ten tam je vzpomínaný úžas, proměna, nová motivace, nový život.

Co tedy s tím? Jak si poradit s mnohdy nesrozumitelnou, těžkopádnou a příliš roztržitou povahou biblických textů? Jak v té změti „lidských, až příliš lidských“ názorů hledat skutečný a smysl odkrývající příběh? Jak překlenout „škaredý příkop dvou tisíc let“? No, zkusíme to.

Pokusíme se nechat pozvat do Bible jako do velkého, překvapivého a úchvatného příběhu, u kterého ovšem neplatí „co je psáno, to je dáno“. Je to příběh s otevřeným a přece nadějným koncem. Příběh, který (tak jako každý jiný) se neobejde bez čtenáře. Příběh, který se tajemně prolíná se životem a má skutečně a kladně transformativní povahu. Zdali ve vrstevnaté krajině tohoto velkého vyprávění možno hledat smysluplný směr a vyústění to je třeba teprve prověřit. Pokusíme se o to společně, protože „do žádného dobrodružství není radno chodit o samotě, bez důvěryhodných společníků“.

Matěj Hájek

Text Písma sa dá vnímať na historickej, alebo na mýtckej rovine.

*Rozdiel je v tom, že **história bola - a už nie je**, pričom **mýtus nebol - ale stále je**.
(Prokop Remeš, výťah z textu)*

Voľné popoludnia

Popoludnia na našom pobyte sú vecou vašej voľby. Je možné, že mnohí z vás majú nápad, ako niektoré z nich stráviť. Stačí, ak napíšete oznam na nástenku. Mali sme už debaty o predmanželskom sexe, o adopcii, poruchách učenia, ale aj strieľanie z luku, futbalový turnaj, karneval, či množstvo tvorivých dielní.

V štvrtok ponúka Madla Rjabininová tému – Zážitková skupina čítania svojho príbehu.

Večerný program

O večerné debaty býva veľký záujem, čo nás čaká tento rok?

Pondelok:

Slovensko po viac ako 20 rokoch. Diskusia inšpirovaná vybranými príbehmi z filmu Slovensko 2.0 - film o 20 samostatného Slovenska očami desiatich slovenských režisérov. Rozhovor so Zorou Jaurovou, co-producentkou filmu a so spoluautormi knihy vydanéj IVO „Odkiaľ a kam. 20 rokov samostatnosti“ (Zora Jaurová, Daniel Bútora, Miro Kocúr...)

Utorok:

Ako sa deje osobná, rodinná a komunitná zmena cez „nesenie bremien iných“ – rozhovor s Julkou Roháčkovou, Zuzanou Mojžišovou a Mirkou Lacovou (z Kalinova) o pomoci iným, ktorá väčšinou nie je verejne známa

Streda:

Ako sa deje osobná zmena - životný príbeh Janette Maziniovej – Motlovej.

Štvrtok:

Ako sa deje spoločenská zmena - Projekty spoločenskej zmeny cez organizácie, ako je Proti prúdu (Zuzana Tordová, Zuzana Pohanková), Integra (Allan Bussard a Attila Molnár), Teach for Slovakia (Stano Boledovič), Školy CS Lewisa (Roman Baranovič) a ďalší. Integra hovorí o „business solutions for poverty“, M.Kuffa cituje čínske príslovie „nedarovať rybu, ale naučiť, ako ryby chytať“...

Večerné debaty moderujú Daniel Bútora, Madla Rjabininová a Dušan Jaura.

Nočné kino

Nočné premietania sa uskutočnia v čase cca. od 21.30 do 23.00 hod.

Na pobyte nás čaká tradične pestrý program pre deti a mládež.

Najmladšie deti čaká dobrodružstvo v Šípkovom údolí, ktoré sužuje zlo-vládca Tengil. Postavia sa mladí rytieri na stranu dobra aj bez ukončeného rytierskeho tréningu? K podobne komplexným problematikám ale aj akýmkoľvek iným otázkam sa radi vyjadria Lucka Krajčovičová a Miška Wenzlová (0911 615 805).

U starších detí pôjde o napínavý príbeh, ktorého súčasťou sa spolu s deťmi staneme. Príbeh, ktorý pre deti prinesie skupinové aj individuálne výzvy, veľa pohybu, trochu napätia, zamyslenia sa nad životom a určite množstvo úsmevov a dobrých spomienok. Kontaktnými osobami sú Matej Kerekréty (0915 587 791) a Nina Urminská (0911 360 412).

Najstarších opäť čaká program, ktorý sa priebežne rozvinie a usporiada skrz rozhodnutia a udalosti ovplyvňujúce príbehy jednotlivcov, skupín ba až spoločnosti. Nebojte, ani zďaleka nebudeme iba špekulovať. Šéfkom je Jano Bán (0907 556 775)

Tešíme sa na spoločné zážitky!

Najmladšie deti

1. Baranovičová Eva
2. Baranovičová Hanka
3. Boledovičová Dorka
4. Boledovičová Zuzka
5. Hochelová Mária
6. Mihelová Elizabeth
7. Široká Alžbetka
8. Uhlík Filip
9. Uhlík Ondrej

Staršie deti

1. Baďanský Matúš
2. Bútora Šimon
3. Haszics Lukáč
4. Haszics Timotej
5. Horský Michal
6. Chovanec Emil
7. Chovanec Filip
8. Jaura Tobiáš
9. Juraj Hochel
10. Kičko Artur
11. Kičko Teo
12. Kollár Jakub
13. Lacová Milina
14. Lacová Svatava
15. Machajdíkova Tereza
16. Machajdíkova Veronika
17. Martin Sovič
18. Matej Havelka
19. Mihel Sebastián
20. Pohanka Pavol
21. Roháček Dávid
22. Šimonka Lacová
23. Široká Kristína
24. Uhlík Juraj
25. Vysoký Danko

Mládežníci

1. Haszics Samuel
2. Kubáň Noemka
3. Michalová Betka
4. Michoňková Klaudia
5. Mojžiš Jakub
6. Mojžiš Peter
7. Mojžišová Ema
8. Moravský Tomáš
9. Rosa Rasťo
10. Rosová Veronika
11. Wenzlova Martinka

Múzou židovského humoru je pogrom. (Tomáš Janovic)

Rozprávka nevznikla preto, aby uspávala deti, ale aby prebúdžala dospelých (Milan Rúfus)

Morálne ponaučenie objavíš len v takom príbehu, ktorý píšeš sám. (C.S.Lewis)

Čítanie človeka vyzbrojuje, rozhovormi sa pripraví pohotovo reagovať na podnety, ale až písanie robí človeka úplným človekom. (Francis Bacon, parafrázovaný preklad)

Čítať svoj príbeh

Ako sa to robí? Dá sa to naučiť? Ako často je to zdravé? Vystačím si na to sám?

Čítať rozumieme ako „čítať“ – reflektovať, s istým odstupom vyhodnocovať, overovať, vedieť reálne pomenovať silné a slabé miesta, nestratiť sa v kolotoči dní, nestratiť smer a zmysel...

Boh nám zanechal odkaz o tom, ako je dôležité „čítať“ svoj život, svoje konanie, už v prvých riadkoch Biblie. Po každej etape tvorenia, priebežne, „videl, že je to dobré“. Na to, aby sme také niečo mohli konštatovať, sa potrebujeme zastaviť, pustiť z ruky náradie, odstúpiť od rozrobenej veci, pozrieť sa na dielo v kontexte, v celku, z inej perspektívy. A to nebýva ľahké, ani bežné. Lebo nechať sa unášať vlastným adrenalínom, byť nadšený z vlastnej šikovnosti, alebo naopak, sťažovať sa, ako je všetko a všetci proti nám (ako ten, čo sa každý deň sťažoval na desiatu, ktorú musí jesť a pri otázke kolegu, kto mu ju pripravuje, vysvitlo, že sám).

„Čítať“ svoj príbeh sa dá naučiť, ale vyžaduje to istú mieru zámernosti.

Niekoľko možných prístupov:

- „nečítať“ svoj príbeh ako zámerný proces, len občas a náhodne, keď niekto, alebo niečo mnou zatrasie, keď narazím do stĺpa – je sociologicky a štatisticky asi najčastejší prístup,
- „čítať“ svoj príbeh spätne – obzrieť sa na zvládnuté aj menej zvládnuté situácie, vypýtať si na ne spätnú väzbu a až následne postupovať ďalej – je najdostupnejší spôsob,
- detailne a neustále „čítať“ svoj príbeh v každom momente dňa, stále sa snažiť robiť veci perfekcionisticky a tak, aby som sa pri tom všetkým páčil – je zničujúce a znemožňujúce žiť reálny autentický angažovaný život, do ktorého patria procesné chyby,
- „čítať“ svoj príbeh zámerne a priebežne, ako to robil Boh pri tvorení – výsledkom je vďačnosť (aj za nezdar) - má zmysel sa o to pokúšať a vtedy sa to občas a čiastočne podarí. Je to stav nádeje. Má to však isté riziko, že v momente, keď nadobudneme pocit, ako reflektovane žijeme, v tom momente žijeme presný opak reflexie...
- „čítať“ svoj príbeh vopred – je viac ako zručnosť a viac ako zámernosť, vyžaduje prácu s niečím a niekým, kto nás presahuje, prácu s tajomstvom, vierou, nádejou, víziou, ako Abrahám, ako Viktor Frakl

Neúplný zoznam nástrojov na „čítanie“:

- rozhovor s niekým múdrejším so zámerom získať nadhľad
- pýtanie si spätnej väzby
- humor a sebaironia
- písanie si myšlienok, otázok
- vystaviť sa overujúcim a znepríjemňujúcim otázkam
- zmena miesta, role, času, osadenie do kontextu (stačí v mysli)
- hľadanie seba v príbehoch ľudí, čo nás predišli
- modlitba ako rozhovor
- aktívne počúvanie srdcom
- ticho, samota
- sledovanie kontextu
- stretnutie v skupine ľudí v rovnakej situácii/role/téme
- rozprávať svoj život a situácie z neho, svoje myšlienky tak asi 3 ročnému dieťaťu
- reflektovať deň z pohľadu svojej osobnej vízie
- rozvíjať nádej (nie optimizmus), pracovať s nepoznaným, uveriť nepoznanému
- vedomie, že existuje pozorovateľ, ktorý číta môj príbeh lepšie ako ja sám...

Marek Roháček

Strach z príbehu

Príbeh? Čo máme vlastne na mysli?
Bábkové divadlo? Človek bábka. Bábkar poťahuje nitky. Zmysel príbehu má pre bábku povahu *osudu*.

Klasická dráma? Svet je javisko. Scenár je vopred napísaný. Človek je *herec*. Musí sa naučiť dialógy, predpísané akcie. V takom príbehu je človek iba *rola, kostým a maska*. (Po predstavení si Milan Lasica, zloží z tváre nos Cyrána, vyzlečie kostým, a odskočí si na pohár vína do divadelnej reštaurácie.) *Zmysel príbehu* sa viaže na rolu ktorú hrám, nie k tomu kým, skrytý za tou rolou, som. Raz však v šatni na konci sveta vyzlečiem všetky role. Čo zo mňa zostane, ak škrtnem všetko čo som dostal, a čo raz budem musieť stratiť? Nič? Nič, ktoré o sebe vie: Nevyhnutnosť a sloboda. Nevyhnutnosť, lebo som určený bytím tak ako mi je dané. Sloboda, lebo s tým, čo mi je dané nakladám ja sám podľa vlastného rozhodnutia. Autentické „ja“ je problematické, človek cíti svoju bezvýznamnosť, cíti sa byť nula. Na scéne spoločnosti si oblieka role, aby od spoločnosti získal potvrdenie vlastnej hodnoty: Som lebo má vidia, mám hodnotu, lebo mi tleskajú. V živote sa nestretáme ako človek s človekom, ale ako lekár s inžinierom, farár s poslancom.. Aj postmoderný človek má svoje *príbehy*: malé hry úspechu, kariéry, prestíže a moci.

Príbeh nám pomáha, no zároveň nás ohrozuje. Chaotickým epizódam života vtlača pečať *zmyslu*, no v mene *zmyslu* potláča autentické *bytie tu a teraz*. Preto sa postmoderný človek *veľkých príbehov* bojí. Veľké príbehy *náboženskej spásy*, či Veľké príbehy *sekulárneho pokroku*, sa podobajú klasickej dráme. Je daná jediná správna verzia *Príbehu*. Treba sa podriaďovať diktatúre scenáru. Zmysel života je mi vtlačený zvonku. Získavam ho iba za cenu toho, že mi bola odrieknutá individualita a odňatá sloboda. V mene ideálov veľkého príbehu organizované náboženstvo, i sekulárne projekty často brutálne potláčali slobodu individuálneho človeka. Ale skutočný príbeh sa rodí práve tam.

Otvorený príbeh.

Mohol by existovať *Veľký príbeh*, ktorý by individualitu človeka nepotláčal, ale potvrdzoval, a zároveň by bol i potvrdením zmysluplnosti celku?

Uzavretý je ten príbeh, ktorý je dopísaný. Herci k nemu pristúpia ako k hotovému. Netvorí nové deje a obsahy.

Príbeh je otvorený, keď ešte nie je na hrote pera sa mu rodí príbeh - *pracuje doteraz, i ja pracujem*, Obdobou klasickej drámy, je presne zapísané. Každá nota, jej Skladatelia 20 storočia prišli písať *otvorené partitúry*. Skladateľ ostatné ponechal na interpreta. Tému najprv musí prijať za svoju, Tvorivo odpovedať ostatným nástrojom, prevziať zodpovednosť za celok hudby. Interpret sa stáva spoluautorom hudby. Hudba je daná i otvorená zároveň. Vytvára priestor pre slobodu každého kto hudbu hrá, no zadanými hodnotami predurčuje celok hudby.

hotoví. Autor sedí nad zošitom a postavy ešte iba vznikajú. *Môj otec* povedal v Ježiš evanjeliu.

klasická partitúra. Tam je všetko výška i dĺžka, takt i dynamika. s novým typom kompozície. Začali sa určiť iba pár základných pravidiel a Interpret improvizuje na danú tému. aby mohol jej hlas tvoriť z vnútra.

Príbeh Zjavenia ako otvorená partitúra

Taký je príbeh Zjavenia v knihách Biblie: Abrahám sa vydáva na cestu. *Vyšiel, hoci nevedel kam ide.* Abrahám je obyvateľ starobabylonského sveta. Sumerská civilizácia predstavovala statický svet uzavretý v mýtickom čase: V cykloch večného návratu toho istého. Abrahám kruh cyklického času prelamuje a vstupuje do dejín. Dejinný čas je proces smerujúci od toho, čo bolo k tomu čo bude.

Sled jedinečných nevratných udalostí je neustále otvorený novému, tomu čo tu nikdy nebolo. Príbeh nie je dopísaný, píše sa dennodenne. Nie statický svet, ale svet vývoja: v tom čo je dané sa zjavuje a rodí zmysel toho, čo ešte iba bude. Taký je svet evanjeliovej nádeje. *Každý človek vyučený v zákone, hovorí Ježiš, ktorý sa stal učeníkom nebeského kráľovstva, je ako hospodár, ktorý vynáša zo svojho pokladu staré i nové veci.*

Milovaní, píše apoštol Ján, teraz sme Božími deťmi a ešte sa neukázalo čím budeme. Vieme, že keď sa zjaví budeme mu podobní, lebo ho vidíme takého aký je.

Boh je večne otvoreným príbehom.

*Príbeh je dej vzťahov medzi slobodnými nositeľmi bytia. Boh sám je v tomto zmysle večne otvoreným príbehom: Boh je Trojjediný: Boh Otec, Boh Syn, Boh Duch – Milujúci, Milovaný a Duch ich lásky – Večný dej vzťahu *Milovania*. Poznávajúci, Poznávaný a Duch pravdy – Večný dej *Poznania*. V Bohu sa poznanie ani láska nikdy nevyčerpajú, dejú sa večne ako vzťah, vždy do nekonečna otvorené novému, tomu čo tu ešte nikdy nebolo.*

Zmysel pre ktorý sa treba rozhodnúť.

Nuž téma príbehu je nám daná v Bohu samom. Boh sám je večným príbehom vzťahu. Čo to však znamená pre náš príbeh tu a teraz? Niet Veľkého príbehu ktorý by sme vlastnili ako hotový, vopred daný a snažili sa ho vtlačiť ho z vonku našej nepoddajnej realite. Zmysel príbehu nie je daný z vonku, dané sú iba situácie ktorým čelíme. Zmysel k nám prichádza z vnútra. Je teba rozoznať ho v situácii pred ktorú sme postavení, a rozhodnúť sa vykonať zmysel, ku ktorému sme vyzvaný. Ježiš vidí slepeho muža. Učeníci sa pýtajú na vysvetlenie zmyslu toho nešťastia. Riadia sa predstavou vopred daného sveta: „Kto zhrešil“, pýtajú sa, „on či jeho rodičia?“. Ježiš ich otázku odmieta: *Ani on, ani jeho rodičia nezahrešili, ale stalo sa to preto aby sa na ňom zjavili skutky Božie. My musíme konať skutky toho, ktorý ma poslal dokiaľ je deň.* Ježiš odmietol predstavu zmyslu, ktorý je vopred daný a treba ho len vysvetliť. V slepcovej situácii vidí výzvu a rozhoduje sa pre čin ktorý situáciu ešte len naplní zmyslom. Každá epizóda v sebe odráža odlesk večného Božieho bytia. Každá v sebe ukrýva výzvu k zmyslu pre ktorý sa treba rozhodnúť. Čím viac sme zjednotený so svojím základom v Bohu, zodpovední pravde, láske, úcte k životu, tým viac sme pripravení rozoznať výzvu nadchádzajúcej situácie, a rozhodnúť sa pre zmysel, ktorým ju premeníme na *skutok Boží*.

Daniel Pastirčák

Bolo to na jednom koncerte, hrali nádhernú starú hudbu, a vtom sa mi v piáne, medzi dvoma taktami, hranými na drevených dychových nástrojoch, náhle znovu otvorila brána k onomu svetu, letel som nebom a uzrel Boha pri diele, trpel som blaženou bolesťou a už som sa nebránil ničomu vo svete, ničoho vo svete som sa už nebál, so všetkým som bol zmierený, všetkému som odovzdával svoje srdce. Netrvalo to dlho, možno štvrťhodinu, ale vrátilo sa to v snoch onej noci a od tej doby po všetky tie púste dni občas ukradomky zažiarilo, videl som to tu i tam prechádzať mojim životom ako zlatú božskú stopu, temer vždy hrubo zanesenú bahnom a prachom, hneď nato znova osvetľujúcu cestu zlatými iskrami akoby sa už nikdy nemala stratiť, no predsa čoskoro znova stratenú v hĺbinách.

(Herman Hesse, Stepný vlk)

PROGRAM

Deň	Program pre dospelých	.. a pre mladších
NEDEĽA		
14:00 - 16:00	Stretnutie prípravného tímu pobytu k programu a organizácii	
15:00 - 18:00	Príchod a ubytovanie účastníkov pobytu	
18:00 - 19:00	Večera	
19:30 - 21:00	Privítanie a predstavenie účastníkov a programu pobytu	
PONDELOK		
07:00 - 07:30	Ranné stíšenie	
07:30 - 08:30	Raňajky (švédsky stôl)	
09:15 - 12:00	TÉMA: Príbehovosť (uvádza Matěj Hájek) Osobná reflexia. Diskusie v skupinách	Áno
12:00 - 13:30	Obed	
18:00 - 19:00	Večera	
19:30 - 21:00	Slovensko po viac ako 20 rokoch.	Áno
21:30 - 23:00	Nočné kino	
UTOROK		
07:00 - 07:30	Ranné stíšenie	
07:30 - 08:30	Raňajky (švédsky stôl)	
09:15 - 12:00	TÉMA: Náš príbeh a svet biblie (uvádza Matěj Hájek) Osobná reflexia. Diskusie v skupinách	Áno
12:00 - 13:30	Obed	
18:00 - 19:00	Večera	
19:30 - 21:00	Ako sa deje osobná, rodinná a komunitná zmena cez „nesenie bremien iných“	Áno
21:30 - 23:00	Nočné kino	
STREDA		
07:00 - 07:30	Ranné stíšenie (podľa dohody)	
07:30 - 08:30	Raňajky (švédsky stôl)+ suchý obed pre tých, kt. budú mimo hotela	
VOĽNO – VÝLETY		
18:00 - 19:00	Večera	
19:30 - 21:00	Ako sa deje osobná zmena - životný príbeh Janette Maziniovej – Motlovej.	Áno
21:30 - 23:00	Nočné kino (podľa dohody)	
ŠTVRTOK		
07:00 - 07:30	Ranné stíšenie	
07:30 - 08:30	Raňajky (švédsky stôl)	
09:15 - 12:00	TÉMA: Ako čítať svoj príbeh? (uvádza Marek Roháček) Osobná reflexia. Diskusie v skupinách	Áno
19:30 - 21:00	Ako sa deje spoločenská zmena Projekty spoločenskej zmeny cez organizácie v ktorých pôsobia hostia večera	Áno
21:30 - 23:00	Voľný program, diskusie, možno aj film	
PIATOK		
07:00 - 07:30	Ranné stíšenie	
07:30 - 08:30	Raňajky (švédsky stôl)	
09:15 - 12:00	TÉMA: Príbeh s otvoreným koncom? (uvádza Daniel Pastirčák) Osobná reflexia. Diskusie v skupinách.	Áno
19:30 - 21:00	Predstavenie detských programov. Spoločný večerný program ukončený eucharistiou. Rozlúčka s pobytom.	

letný pobyt • remata • 2014, vydalo: D3 na svoju vlastnú potrebu, šéfredaktor, dizajn a redakcia B+M
Informácie a fotky z letných pobytov D3 nájdete na www.d3.sk.